

νεται χρονολογικός χαρακτηρισμός του βιβλιογραφουμένου δημοσιεύματος ως εξής :

P	Προελληνικόν
M	Μυκηναϊκόν
A	Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν
B	Βυζαντινόν
N	Νεοελληνικόν

7) Τὰ βιβλιογραφούμενα δημοσιεύματα παρέχονται κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Προκειμένου περὶ Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ἐφόσον αἱ ἐργασίαι εἶναι γεγραμμέναι εἰς τὴν ἑλληνικὴν τὰ ὀνόματα μεταγραμματίζονται διὰ λατινικῶν χαρακτήρων.

Σημειοῦται, τέλος, ὅτι γλῶσσα τοῦ ἔργου εἶναι ἡ Ἀγγλικὴ πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ διεθνoῦς ἐπιστημονικοῦ κοινοῦ.

Ὁ κυκλοφορηθεὶς 1ος τόμος καλύπτει βιβλιογραφικῶς τὸ ἔτος 1973, περιλαμβάνων βασικῶς τὰ γλωσσικὰ δημοσιεύματα, τὰς βιβλιοκρισίας καὶ τὰς ἀπλᾶς βιβλιογραφικὰς μνείας παλαιότερων ἔργων, ἤτοι 660 συνολικῶς λήμματα.

Τὸ ἔργον διακρίνεται διὰ τὴν μεθοδικότητα, τὴν συστηματικὴν ὁσον καὶ πρωτότυπον κατάταξιν τῆς ὕλης καὶ τὰς εὐστόχους πληροφορίας περὶ τῶν βιβλιογραφουμένων ἔργων. Ἀποτελεῖ χρήσιμον βοήθημα διὰ τοὺς μελετητὰς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ θὰ συντελέσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν προβολὴν τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης διεθνῶς. Ἀξίζει, τέλος, νὰ σημειωθῇ ἡ καλαίσθητος ἐμφάνισις, ἡ ὁποία δὲν ὑστερεῖ τῶν ἀντιστοίχων εὐρωπαϊκῶν ἐκδόσεων.

A. ΚΟΥΤΣΙΑΙΕΡΗΣ δ. φ.

* *

ΔΙΟΤΙΜΑ. Ἐπιθεώρησις Φιλοσοφικῆς Ἐρεῦνης, τόμ. 3ος, 1975 (Ἐκδοσις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Φιλοσοφικῶν Μελετῶν), σσ. 194.

Ὁ τόμος οὗτος φιλοξενεῖ δέκα τέσσαρας ἀξιολόγους μελέτας ἀναφερομένας κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς προβλήματα Πλατωνικῆς καὶ Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας. Εἰς τὴν πρώτην τούτων (σσ. 9—18) ὁ κ. Εὐάγγ. Μουτσόπουλος ἐξετάζει τὸν διαλεκτικὸν χαρακτήρα τῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου παρὰ Πλάτωνι. Ἡ ἀναγωγή τῶν μαθηματικῶν ἐννοιῶν, τῶν περιεχομένων εἰς τὸν «Τίμαιον», εἰς μουσικὰς τοιαύτας, ὀφείλεται εἰς παρερμηνεῖαν τοῦ διαλόγου τούτου, ἐνῶ ἀντιθέτως πρόκειται περὶ ἀρμονιῶν γνησίως ἀριθμητικῶν, παρουσιαζουσῶν ὁμοιότητα πρὸς ἐκεῖνας τῶν ὁποίων ἡ Θεάσις εἶναι, κατὰ Πλάτωνα, ὁ ἀληθὴς σκοπὸς τῆς ἐπιστήμης.

Εἰς τὴν δευτέραν μελέτην (σσ. 19—26) ὁ κ. Μιχαηλίδης ἀσχολεῖται μὲ τὴν Πλατωνικὴν ἐννοιαν τοῦ μὴ ὄντος, καὶ ἐπισημαίνει, διὰ τῆς ἀναδρομῆς εἰς τὸν «Κρατύλον» καὶ «Σοφιστήν», ὅτι ὁ Πλάτων ἀναθεωρεῖ τὴν προγενεστέραν αὐτοῦ ἄποψιν περὶ τῶν ἰδεῶν ὡς ἀπολύτων ὄντοτήτων, καὶ ἐξηγεῖ ἀκολούθως τὸν δυναμικὸν καὶ διαλεκτικὸν αὐτῶν συσχετισμόν. Ἡ τρίτη ἐργασία τοῦ τόμου (σσ. 27—38) τῆς κ. Ἄννης Ρ. Κακούλλου τιτλοφορεῖται «Φιλοσοφία καὶ πολιτικὴ : παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ παραδόξου τοῦ φιλοσόφου βασιλέως». Κατὰ τὸν Πλάτωνα, τονίζεται ἐνταῦθα, ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ πολιτικὴ δὲν ἀποτελοῦν ἐνασχολήσεις λογικῶς ἀσυμβιβάστους, ἡ δὲ διαφορὰ διαβιώσεως μεταξὺ φιλοσόφου καὶ πολιτικοῦ

δὲν ἀποκλείει μίαν ἀξιόλογον συμβολὴν τοῦ πρώτου εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων.

Ὁ κ. Ν. Ι. Μπούσουλας ἀσχολεῖται μὲ τὸ δυναμικὸν λειτουργικὸν πεδῖον τόσον παρὰ Πλάτωνι ὅσον καὶ παρ' Ἀριστοτέλει (σσ. 35—42). Εἰς τὸ Πλατωνικὸν σύστημα ἐντοπιζέται σύνολον ἑτερογενῶν στοιχείων, κινουμένων πέραξ ἐνὸς βασικοῦ δεδομένου, τοῦ ὁποίου ἡ δυναμικὴ διαδικασία εἶναι ἱεραρχικῶς διαρθρωτικὴ, ὡς πρὸς τὸ σύνολον τῆς μείξεως. Ὁ Ἀριστοτέλης χωρεῖ εἰς ἐξήγησιν τῶν μεταφυσικῶν δομῶν, προκυπτουσῶν ἐκ τῆς θεωρίας τῆς μείξεως, καὶ εἰς σύνθεσιν τῶν καθαρῶν καταστάσεων. Εἰς τὴν πέμπτην μελέτην (σσ. 43—59) ὁ κ. Α. de Muralt ἀναφέρεται εἰς τὴν διαλεκτικὴν τῆς ἰδέας καὶ ἀναλογίας τοῦ ὄντος παρὰ Πλάτωνι καὶ Ἀριστοτέλει. Ὁ κ. Α. Μιχαηλίδης—Νουάρος εἰς τὴν ἐπομένην ἐργασίαν (σσ. 61—65) ἰχνηλατεῖ τὰ αἷτια τοῦ πολέμου κατὰ Πλάτωνα, τὰ ὁποῖα ἀνάγονται κυρίως εἰς τὴν φιλοχρηματίαν καὶ τὴν ἀκόρεστον δίψαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἐν συνεχείᾳ, ὁ κ. J. P. Anton ἐκθέτει μίαν σειρὰν εὐστόχων παρατηρήσεων ἐπὶ τῆς θεωρίας τῶν κατηγοριῶν τοῦ Ἀριστοτέλους (σσ. 67—82). Ἡ ἐργασία τοῦ κ. H. D. Hantz (σσ. 83—94) ἀναφέρεται ὁμοίως εἰς τὸν Ἀριστοτέλη, καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ ἰσότητα, συμφῶνως πρὸς τὰ διδασκόμενα ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου εἰς τὰ «Ἠθικὰ Νικομάχεια» καὶ τὰ «Πολιτικά» του. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀπασχολεῖ καὶ τὸν κ. B. Murchland (σσ. 95—104), ὁ ὁποῖος ἀποπειρεῖται νὰ ἐνευνήσῃ τὰς περὶ μεταφορᾶς ἀπόψεις τοῦ Σταγυρίτου.

Εἰς τὴν δεκάτην μελέτην τῆς Διοτίμας (σσ. 105—114) ὁ κ. J. Pucelle ἐξετάζει τὸ πρόβλημα τοῦ ὕλομορφισμοῦ καὶ τῶν πεδίων ἐφαρμογῆς αὐτοῦ. Εἰς τὰς ἐπομένας δύο ἐργασίας ἡ δ. K. W. Harrington συζητεῖ τὴν ἀλληγορικὴν ἐρμηνείαν τοῦ Πλατωνικοῦ μύθου παρὰ Πλωτίνῳ καὶ τὰ προηγούμενα αὐτῆς (σσ. 115—125), ἐνῶ ὁ κ. J. Trouillard προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος Πρόκλος ὀρίζει τὴν ψυχὴν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ἀριστοτέλη (σσ. 127—136). Εἰς τὴν δεκάτην τρίτην μελέτην (σσ. 137—149) ὁ κ. Α. Μπαρτζελιώτης ἀσχολεῖται μὲ τὸ θέμα τῆς μοίρας ἢ εἰμαρμένης κατὰ τὸν Πλάτωνα καὶ ἐπισημαίνει ὅτι εἰς τὸ πληθωνικὸν σύμπαν τὰ πάντα λαμβάνουν χώραν ἐπὶ τῆς βάσει μιᾶς διατεταγμένης καὶ προκαθορισμένης τάξεως. Εἰς τὴν τελευταίαν ἐργασίαν (σσ. 151—156) τοῦ τόμου ὁ κ. Γ. Μποζώνης ὁμιλῶν διὰ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν καὶ δομοκρατίαν, παραδέχεται ὅτι ἡ σύγχρονος δομοκρατία διαφέρει τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας καθ' ὃ μέτρον ἀρνεῖται τὰς μεταφυσικὰς κατηγορίας.

Εἰς τὰς σελίδας 157—160 ὁ κ. Μουτσόπουλος συζητεῖ τὸ θέμα περὶ ἀξιών καὶ προβλημάτων τῆς αἰσθητικῆς τοῦ διαπρεποῦς συνθέτου Béla Bartók ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Festival de Lucerne, εἰς τὰς σελίδας 161—163 τὸ πνευματικὸν παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης ἐξ ἀφορμῆς τῶν συνεδρίων διὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς φιλοσόφους Tommaso d'Aquino καὶ Bonaventura, καὶ τέλος εἰς τὰς σελίδας 164—165 συζητεῖ ἐπὶ τῶν δομῶν, ἧτοι ἐπὶ τῆς αἰσθητικῆς τῶν ἀντιθέσεων καὶ τῆς τέχνης τῶν συνθέσεων. Ὁ τόμος κατακλείεται δι' ἀξιολόγων βιβλιοκρισιῶν, χρονικῶν καὶ περιλήψεων.

Αἱ φιλοσοφικαὶ μελέται, αἱ περιεχόμεναι καὶ εἰς τὸ τεῦχος αὐτὸ τῆς Διοτίμας εἶναι ἀπασαί ξενόγλωσσοι. Ἀναμφισβητήτως ἡ ἐμφάνισις μιᾶς ἐργασίας εἰς μίαν τῶν διεθνῶν γλωσσῶν ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι ἀπευθύνεται εἰς εὐρύτατον ἀναγνωστικὸν κοινόν. Παρ' ὅλα ταῦτα θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐκφράσω τὴν εὐχὴν ὅπως ὁ προσεχὴς τόμος τοῦ ἐγκρίτου τούτου φιλοσοφικοῦ ἐντύπου—ἐφαμιλλου ὁμολογουμένως πρὸς τὰ ὅμοιά του τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς—περιλάβῃ καὶ ἐργασίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.

Γ. ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΤΟΣ, Ph. D.